

Катерина Свободян

(8 р., СШ I ст. №4, м. Львів)

Життя – тобі, Україно!

(Розповідь про мое життя, мій світ, мої мрії)

Мене звуть Катруся. Мені 8 років. Я живу у прекрасному місті Львові, навчаюся у гарній школі, яку закінчували мій дідусь, моя мама та її молодший брат. Усі вони дуже добре вчилися, тож і я повинна бути гідною ученицею моєї школи. Я вчуся у чудовому 3-Б класі, тут у мене дуже багато друзів, і всі такі розумники: майже півкласу вчиться на «відмінно», деякі мають високі спортивні досягнення, хтось пише вірші, хтось гарно співає, хтось малює. Ми багато читаемо, полюбляємо поганяти м'яча на подвір'ї школи, інколи бешкетуємо. Ми їздимо разом на екскурсії, ходимо у музеї, оглядаємо театральні вистави. Нам подобаються свята, у яких беруть участь усі учні класу, наші батьки, а навіть бабусі і дідусі, ми розучуємо ролі, вчимо вірші, танцюємо і співаємо. Усе це організовує для нас наша улюблена перша вчителька. Вона сувора і вимоглива, але дуже любить нас, а ми та наші батьки віддячуємо їй своєю щирою любов'ю і шаною.

У мене велика дружна родина: батьки, бабусі і дідусі, живуть ще дві прабабусі. Одній з них виповнилось 94 роки. Усі ласково називають її бабцею Касею. Вона акуратна, завжди гарно причесана, дуже добра і надзвичайно працьовита: влітку порається у садку, на грядках і мене привчає, каже, що земля щедра до тих, хто її любить. Взимку бабуся любить зварити нам чогось смачненького, а на свята спекти смаколиків. Прабабуся багато читає, любить розповідати прочитане. А ще любить повчати усіх, особливо мене. Я ж люблю слухати її розповіді. Бабуся садить мене коло себе і каже: «Послухай, Катрусенко, мої бабуся і дідусь мали вищу освіту, твої бабуся і дідусь дуже гарно вчились, багато працювали, твої батьки теж були гарними учнями, а потім і студентами, тому ти маєш рости розумною, чесною, працьовитою дівчинкою». До речі, моя прапрапрабабуся теж називалась Катериною. А мене назвали на честь прабабусі. У школі ми вивчаемо предмет «Я у світі», і мені було цікаво виконувати завдання – малювати родинне дерево. Мені допомагали батьки. Я дізналась багато цікавого про свою родину.

Бабуся Кася завжди привітна і лагідна, хоч прожила тяжке життя: їй довелося пережити лихоліття війни і трагічні повоєнні роки, коли майже усю родину вивезли, як вона каже, «у далекі холодні сибіри». Їй доводилося бачити, як розстрілювали людей тільки за те, що вони любили рідну землю. І ось знов на Донбасі ворог стріляє у наших Героїв, справжніх патріотів.

Один із моїх дідусів науковець, він математик. Математика – точна і прискіплива наука. Але мій дідусь – добра і весела людина, любить жартувати. Я дуже люблю його. Мені подобається гуляти з ним по місту, розмовляти на різні теми. Дідусь підтримує мене у всьому, роз'яснює складні життєві ситуації, дає добрі поради, а ще приго-

щає мене (крадькома від батьків) смачними тістечками, інколи морозивом. Дідусь каже, що важливо не те, ким я буду, а якою людиною стану. Я ще недостатньо доросла, і тому часто дивлюсь на світ очима близьких мені дорослих. Я ще не знаю, ким буду, коли виросту: вчителем, лікарем, чи, може, президентом, але точно знаю одне: я буду успішною і щасливою людиною, буду корисною людям і намагатимусь змінювати світ навколо мене на краще. А наразі мое головне завдання – гарно вчитись.

Мої батьки дуже правильні. Вони за здорове харчування (ні цукеркам, круасанам і всяким іншим солодощам!), за чітке виконання розпорядку дня, за здоровий спосіб життя (більше фізичних вправ, більше свіжого повітря). Ні безглуздим (як вони кажуть) мультикам, ні висиджуванням за комп’ютером і телевізором. Усе це суверо дозовано. Вони за якісні знання та тільки відмінні оцінки. Вони максималісти. Насправді ж мої батьки дуже добрі і люблять мене, а я – їх. Ми багато мандруємо Україною, були у кількох країнах Європи. Особливо мені запам’яталась поїздка до Швеції. Крім великого Стокгольма мені сподобались маленькі, майже казкові, містечка з ідеальними будиночками, чистенькими, затишними вуличками і скверами. На вулицях мало людей і машин. А рідкісні випадкові переходжені привітно посміхалися нам і всі розмовляли між собою тихо і спокійно. Шведи за конослухняні громадяни. Запам’явався один випадок. На вулиці – майже нікого, не видно автомобілів. Здавалося б, переходить дорогу, де хочеш і як хочеш. Аж ні! Навпроти «зебри» стойть жінка з дитиною, очікують зеленого світла. І тільки тоді, коли світлофор увімкнув своє зелене «око», вони повільно і спокійно перейшли на інший бік.

Мені б дуже хотілося, щоб у моїй рідній країні був порядок, щоб усі – і велиki, і малі – дотримувалися правил і законів, а закон був один для всіх.

У Швеції чесні, виховані діти. З ними приємно спілкуватися. Вони мають багато прав, які гарантує держава. Усі шведи люблять займатись спортом. У країні багато обладнаних майданчиків і будинків спорту. Дорослі і діти мають можливість безкоштовно займатись там не задля особливих спортивних досягнень, а задля власного здоров’я. І держава дбає про це.

Я дуже хочу, щоб усі українські діти вчилися у гарних школах, мали можливість займатись спортом безкоштовно, хочу, щоб, як у Швеції, держава особливо опікувалась старенькими і дітьми.

А не так давно я з двома бабусями і з двома двоюрідними сестричками відпочивала на заході Криму, у невеличкому приморському селищі. Поселились ми у приватному готелі. Власниця гостинно зустріла нас і щиро здивувалась, що ми зі Львова. Виявилось, ми були першими відпочивальниками із Західної України. Пані Наталя (так називалась господиня) розмовляла по-російському, ми ж – рідною українською мовою. У пообідній час бабусі і пані Наталя сиділи на терасі і про щось розмовляли. Ми не прислухалися до їхніх розмов, але бачили, що всі задоволені.

Відпочинок нам сподобався: затишна бухта, чисте море, південне сонце і мандрівки. Особливою була поїздка на півострів Тарханкут (крайня західна точка Криму). Нас зачарував степ. Цікаво було спостерігати за табунами коней і отарами овець, за химерними фігурами, витесаними у білих вапнякових скелях морськими хвилями, за бакланами (великими морськими птахами), які гніздяться у скелях. Незвичайними були і прогулянка на катері під гrotами, під якими у темній воді плавали величезні медузи, ніби ми потрапили у підводне царство медузи Горгони; і обрій, де безмежне відкрите море зустрічається з небом і є відчуття чогось космічного.

А ще були цікаві розповіді екскурсовода – молодого татарина. Він з великою любов'ю говорив про свій народ, про трагічну долю свого народу і висловлював сподівання, що кримські татари зайдуть гідне місце в Україні.

І раптом якісь «зелені ввічливі чоловічки» підступно і жорстоко захопили наш Крим. А перед тим був Майдан Гідності у Києві і по всій Україні, потім – барикади у Києві. Вночі 18 лютого на цих барикадах було багато людей, справжніх патріотів, серед них – мої батьки. Горіли шини, літали осколки і кулі, а люди забули про страх і смерть. Вони мужньо стояли там, тримаючи жовто-блакитні пропорі, відстоюючи честь, правду, людську гідність і свободу.

Я пишауся своїми батьками і хочу бути схожою на них.

Я малювала плакати, і ми з бабусею щодня ходили на Львівський Майдан. Разом з усіма ми співали патріотичні пісні і молилися за наших Героїв, за усіх нас, за Україну. А потім була «Небесна Сотня». Кожен з цієї сотні на небі, вони наші Герої назавжди, вони дивляться на нас, і ми не маємо права забути про їхній Подвиг задля нас.

А тепер уже тисячі українців – найкращих, найвідважніших, сильних духом – віддають своє життя за Батьківщину. У моїй рідній Україні – війна. Мені так прикро і сумно. Російські війська і ще якісь бандити-найманці вторглися на мою рідну землю, а сама Росія не хоче визнавати, що вона воює проти нас. Знахабній Путін бреше, бреше і хоче захопити усю Україну. Але ми віримо, що повернемо Крим і проженемо скажених пісів з Донбасу.

Мої батьки дають кошти, купують речі та продукти для наших солдатів. У школі ми пишемо листи нашим геройчним воїнам. Намагаємось підтримати їх своїми думками, бажаннями, словами та малюнками. Ми пишемо у листах: Слава Україні!!! Героям Слава!!!

Ми молимось, щоб ворожа куля не наздогнала жодного нашого солдата, щоб ворожий чобіт не топтав нашу землю. Ми хочемо, щоб наші Герої повернулися з фронту живими, здоровими, щасливими. Хочемо, щоб наші війська перемогли лютого ворога. А коли ми нарешті переможемо, то усе буде гаразд у нашій країні.

Я чекаю на перемогу наших бійців. Хочу, щоб більше ніколи і ніхто не пхав до нашої землі своїх брудних, підлих і загребущих рук. Щоб у нашій чудовій Україні завжди був мир і злагода.

Ми поважаємо наших геройчних бійців. Якось показали по телевізору, як один український солдат прийшов до школи на зустріч з учнями. Діти багато чого дізналися від нього про

фронт, про мужність і подвиг, про геройчні будні наших вояків. Учні ставили солдату багато запитань, не хотіли відпускати його.

Я з нетерпінням чекаю завершення війни нашою перемогою. Якби я була дорослою, то усе віддала б, щоб прискорити цю перемогу. Я щиро переживаю за долю України. Я ніколи не писала віршів. Але тепер мене переповнюють патріотичні почуття, тож не дивно, що мене навідало натхнення і наче сам собою склався віршик:

України лютий ворог
Вдерся на Донбас.
Начувайтесь, воріженьки,
Ми здолаєм вас.
Розітремо ми на порох
Наших ворогів,
Щоб на нас хоч хтось напасті
Більше не схотів!

Слава Україні! Героям слава!

Щодня ми з дідусем їздимо до школи і дорогою слухаємо радіо «Львівська Хвиля». Я люблю це радіо: там веселі ведучі-жартівники і передають багато гарних пісень. Потім я наспівує ці пісні. Недавно я почула по цьому радіо чудову пісню. Дідусь каже, що вона стара, але прозвучала у новій обробці. А виконала цю пісню молода талановита львівська співачка. У пісні були такі слова: «Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину». Моя Батьківщина – Богом дана мені мальовнича і співоча Україна. Я мрію про мирну, щасливу, процвітаючу мою рідну країну і вірю, що мої мрії і такі ж мрії усіх дітей України обов'язково збудуться!

